

Dagmar H. Muellerová

Zachráněné štěstí

FRAGMENT

Ela a Mrkvička

Zachráněné štěstí

také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

Dagmar H. Muellerová
Ela a Mrkvička – Zachráněné štěstí – e-kniha
Copyright © Fragment, 2015

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

Ela

- Věk: 11 let
Poník: princezna Mrkvička
Má ráda:
- zdobení svého superponíka
 - vyjížděky na břehu jezera nebo po strništích
 - hip-hop, Daniela Hamiltona, nakupování
 - babičku Marii
- Nesnáší:
- prudibratry
 - uklízení
- Chtěla by jednou být: pravou dámou (samozřejmě pony-dámou!)

Johana

- Věk: 11 let
Poník: Balík
Má ráda:
- vymyšlení bláznivých nápadů (a také jejich realizaci)
 - závody s trakaři a stavění skryší v seně
 - fintění
- Nesnáší:
- nudné vyučovací hodiny
 - řetízky a jiné holčičí cetky
 - lidi, kteří nemají rádi zvířata
- Chtěla by jednou být: slavná a bohatá (třeba jako filmová kaskadérka na koni)

Růžena

- Věk: 11 let
Poník: Bělouš
Má ráda:
 - projížďky na Běloušovi podél břehu jezera
 - svoji malou zeleninovou zahrádku za domem
 - Sandera ze svojí třídy (tajně)Nesnáší:
 - svoje křestní jméno (je moc růžové)
 - prudibratry
 - bouřkuChtěla by jednou být: učitelkou
(s hlavním předmětem jízda na ponících!)

Zachráněné šťěstí

napsala Dagmar H. Muellerová

F FRAGMENT

Co byste měli vědět o nás z Malinového statku

Jmenuji se Ela. Bydlím se svými rodiči a dvěma prudibratry Fílou (vlastně se jmenuje Filip a je mu třináct) a Sébou (to je Sebastián a je mu devět) na našem velkém Malinovém statku.

Náš statek obklopují rozsáhlé sady s jabloněmi, hrušněmi, třešněmi a švestkami a také několika meruňkami. Švestky mám nejraději, a ze všeho nejvíc čerstvě upečený švestkový koláč se šlehačkou. Mňam!

Samozřejmě máme také velké plantáže s jahodami a zeleninou (ty přirozeně nerostou na stromech, ovšem to ví každé malé dítě!) a spoustu malinových keřů. Sklizené ovoce prodává tatínek v našem malém obchodě na statku a dodáváme ho také do supermarketů.

Jestli si někdy kupujete jahody, je možné, že jsou z našeho Malinového statku. A – hihi – pak se ovšem mohlo stát, že nějakí poníci strčili do košíku s ovocem svůj zvědavý čenich a možná i trochu ochutnali. Proto je možné, že zrovna vaše ovoce je cítit trochu po ponících. Čichněte si.

Na Malinovém statku máme nejen spoustu ovoce a zeleniny, ale také tři poníky. Poníci patří mně, Růženě a Johaně.

Růžena a Johana jsou moje nejlepší kamarádky a bydlí také na našem statku. Není to úžasné? Stačí vyběhnout z našeho domu a kousek od něj stojí menší domek, kde bydlí Růžena a její prudibratr Artur se svými rodiči. Domek mají pronajatý od mého tatínka.

Když utíkám na druhou stranu, leží hned vedle malého výběhu (máme také velký) domeček s červenou střechou, který má pronajatý Johana se svojí maminkou. (Šťastná Johana nemá žádné prudibratry a ani žádné sestry.)

Připadá mi naprosto báječné, že tatínek pronajal oba domky na našem statku rodinám s dívkami, které jsou stejně staré jako já. To, že jsme se s Johanou a Růženou staly nejlepšími kamarádkami, bylo samozřejmě štěstí.

Štěstí musí člověk v životě mít! To říká často

moje babička Marie. (Babička Marie bydlí s námi v našem domě.) A pak se směje.

Myslím, že to babička říká tak často proto, že ona v životě štěstí měla. Před nedávnem poznala svého přítele Karla. Teď je z nich zamilovaný pár. A že se tohle babičce v jejím věku přihodilo, považuje babička Marie za naprosto famózní. (Hihi, takhle legračně někdy babička mluví.)

Ano, asi to tak bude. Ovšem Růžena, Johana a já nepotřebujeme žádné kluky. Máme přece svoje poníky. A poníci jsou naše největší štěstí.

To si myslí babička také. Babička Marie je totiž rovněž tak trochu dívka od poníků. V každém případě byla, když jí bylo tolik jako nám. A jezdit na ponících, to umí babička i ve svém věku skvěle. Myslí si ovšem, že neuškodí, když bude jako dospělá mít ještě Karla.

Uvidím, to si ještě rozmyslím, až budu starší. Teď ale rozhodně nepotřebuji více než naše poníky. (Dobrá, snad ještě Davida Hamiltona. To je rockový zpěvák a jeho plakát visí nad mou postelí. Myslím si, že by bylo dost super se s ním někdy potkat. To ovšem Růženě a Johaně moc neříkám, protože ty si myslí, že jsem co se týče Daniela trochu praštěná. Jednoduše tomu nerozumí!)

poníci

Růžena

slepice

Johana

já

Lituji každého, kdo nemá svého poníka. Pokud k nim také patříte, možná vás potěší, když vám budu trochu vyprávět o nás a našich ponících. Pak to bude skoro tak, jako byste měli také svého poníka – nebo snad ne?

Tak tedy, představím vám naše tři poníky:

Je to za prvé samozřejmě moje princezna Mrkvička, nejkrásnější poník, jakého jste kdy viděli. (Růžena s Johanou si to nemyslí, protože každý považuje svého poníka za nejkrásnějšího, ale ona je opravdu nejkrásnější. Vážně!)

Princezna Mrkvička je světle hnědá, ale hřívu a ocas má zářivě bílé. Někdy jí do její dlouhé hřívky zaplétám červené mašle a do ocasu červené stužky. Pak vypadá opravdu přenádherně!

Mrkvička je ovšem nejen hezká, nýbrž také pěkně tvrdohlavá. Někdy skutečně hodně. Občas mám dokonce pocit, že by nejraději nebyla tak hezká. Není to zvláštní? Nadšeně se totiž vyválí v jakémkoli bahně nebo louži, na které narazí. A to s takovým potěšením, že vypadá jako světle hnědé prasátko se zabahněnou černou hřívou.

A když ji vyšňořím na nějaký turnaj nebo něco takového (a je to pořádná práce, to mi můžete věřit!), už se několikrát stalo, že si mašličky vytrhala. To jsem se na ni ovšem zlobila.

Samozřejmě že se na svoji Princeznu nevydržím zlobit dlouho. Navíc se ke mně hned přitulí a drcá do mě svým měkkým čenichem. (Mrkvička je totiž také nejmilejší poník na světě!) A vůbec – možná že si mašle nevytrhává úmyslně, třeba se jen snaží je lépe uvázat. Jenže to svými zuby nedokáže a mašle jí vyklouznou.

Růžena a Johana tomu však nevěří. Myslí si, že Mrkvička přesně ví, co dělá, a že jednoduše nechce být princeznou. Nechápu, jak můžou něco tak hloupého říct!

Růženin poník Bělouš je bílý. Celý bílý, je to totiž bělouš. (Růžena říkala, že ve Španělsku se tento druh jmenuje Blanco, což znamená v překladu bílý.)

Růžena si myslí, že její Bělouš je nejchytřejší z našich poníků, a to jenom proto, že umí otevřít vrátka a dveře svého boxu. Někdy je to vážně k zlosti. Bělouš totiž rád otevírá také boxy princezny Mrkvičky a Balíka a potom se celá ta banda rozeběhne po statku.

Já si myslím, že jsou všichni naši poníci chytří. Každý svým způsobem. Ovšem Bělouš a Mrkvička

jsou v každém případě největší zlobidla z těch tří, to se rozumí.

Balík má tmavě hnědou srst a je o něco menší než moje princezna a Bělouš a patří Johaně.

Když nás Fíla chce zlobit, říká, že by Johana při jízdě na Balíkovi potřebovala boty s vysokými podpatky, jako má babička Marie. Potom by prý pohodlně dosáhla nohama na zem. To je ovšem pěkně drzé a vůbec to není pravda. Johana a Balík jsou skvělá dvojka a bude trvat ještě dlouho, než bude Johana pro Balíka moc velká. (Ovšem je pravda, že Johana bude pro svého Balíka příliš velká dřív než Růžena nebo já pro naše poníky. A co pak? Ach, tyhle myšlenky jsou tak strašné, že si je vůbec nechci připouštět.)

Balík je roztomilý a tlustý a kulatý a dobrácký a já ho mám moc ráda. (Samozřejmě že ne tolik ráda jako svoji Mrkvičku!) Balík je takový pomalejší. (Nechci říkat loudavý nebo líný, to by se Johana mohla urazit, kromě toho když chce, dokáže docela rychle klusat. Ovšem musí chtít!)

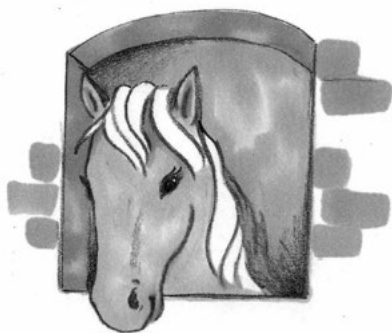
Kdopak další žije na našem Malinovém statku?

V každém případě spousta slepic. Ty mají svůj velký výběh vzadu u loučky, na které jsme si postavily překážky na skákání. Také tu máme kočičí párek: Romea a Julii.

Každá stáj a každý statek potřebují kočky, říká tatínek, jinak by tu za chvíli myši tančily tango!

Hihi, to je legrační představa, že by myši v naší stáji tančily. Prosím ovšem jenom chvílku. Protože myši se mi trochu oškliví. Jsem ráda, že tu máme Romea s Julií.

Co musíte vědět o stáji poníků!

Ihahaaa!

Je to vážně k řehtání, co moje milá Ela v té své sladké hlavičce nevymyslí. Já to říkám pořád: nedorozumění, nedorozumění! Co se týká řeči a myšlení poníků, mají se lidé ještě hodně co učit!

Jedno vám musím prozradit: pokud jsem si někdy vyškubala mašličky, které mi Ela uvázala do hřívy, a pokud ty stužky přistály na zaprášené podlaze stáje (nebo dokonce v mém ještě čerstvém kobližku), pak mi věřte, že to nebyla ani náhoda, ani přehlédnutí!

A v této souvislosti bych také ráda upřesnila: jmenuji se Mrkvička. POUZE Mrkvička! Žádná princezna, prosím pěkně!

A už vůbec ne s mašličkami! (Nechci být pro

smích celému světu poníků.) Vážně nevím, odkud moje panička má tu svou princeznovskou máni. Jinak je totiž ta nejlepší panička, jakou bych si mohla přát. To si vážně nemůžu stěžovat.

Co se týká vyjížděk, milujeme stejné věci. Nejdřív si zlehka protáhnout nohy krokem na břehu jezera a potom... cválat po polích s vlající hřívou a Elinými poletujícími vlasy.

Je mi moc příjemné, když mi moje Ela kartáčuje srst od prachu a čenich mi otírá měkkou houbou. A i když se lopotí s čištěním kopyt, je to milé. Hned se cítím silnější a odolnější. Což je samozřejmě fajn.

Jen kdyby ji občas nepopadaly ty její nápady. Když se přihrne s obrovskou krabicí plnou mašliček a pentliček, vybírá nejvhodnější barvy a pak mi ty barevné stužky zaplétá do hřívy. Tedy vážně! Nejsem přece žádná bonboniéra s pralinkami ovázaná obrovskou mašlí.

Ihahaaa. Zašimralo mě v bříše. Pralinky – ach ano! Jasně, jak pomyslím na čokoládu, dostanu na ni hned chuť.

Ale – ach jo – pralinkové časy jsou pryč. Báječná babička Marie, která z neznámých důvodů nosí ráda pera v klobouku, měla totiž období, kdy chodila přinejmenším jednou do týdne k nám do

stáje a krmila nás lahodnými čokoládovými bonbony. Ty dostávala v prvních týdnech známosti od toho svého Karla. Asi to tak lidé mívají. A babička mi říkala, že čokoláda bude mnohem líp vypadat na mém zadku než na jejích bocích.

Jenže – pffrrr – tyhle časy jsou už bohužel pryč. Teď, v květnu, je strava poněkud chudší. Nic proti ovsu a mrkvi ve žlabu. Ovšem nějaká změna musí být, to říkám pořád. Nemůžeme přece pořád přežvykovat stébla slámy!

Až přijde léto, bude stravovací režim mnohem lepší. Například jahody a kytky chutnají přímo velkolepě.

V dubnu a květnu rostou sice v předzahrádkách našich tří domů mimořádně výtečné květiny, ale maminky našich paniček se o ně bojí. Růženina maminka na nás dokonce jednou vyběhla s koštětem, jenom proto, že jsme stáli u jejího záhonu a pečlivě z něj vykosávali kytičku po kytičce. Kdo tomu má rozumět? Vždyť když ty barevné cenné kousky vykvetou, už nám tolik nechutnají.

Na podzim ovšem nám poníkům začínají na Malinovém statku zlaté časy. Už není třeba natahovat se pro jablka do větví stromů. Ne, ty křupavé věci jsou naservírovány v dostatečném množství v otevřených bedýnkách, které tatínek mojí Ely skladuje všude na statku. Většinou v ideální výšce pro konzumaci.

A nejlepší na tom je, že Bělouš, Balík a já jsme po dlouholeté zkušenosti (nejen s košťaty, ale také s příšernými hadicemi se stříkající vodou) vymysleli (vodotěsný) plán, jak si zajistit svou denní porci jablek. Každý den jsme nenápadně prošli okolo všech bedniček a nevzali si z každé víc než tři jablka. To je za celý den pěkná hromádka ovoce v břiše – Elin tatínek je naštěstí nepočítá. A tři jablka v bedničce nebudou jemu ani jeho pomocníkům chybět. Ihahaaa!

No jo, ale teď máme teprve květen.

„Co se děje, Mrkvičko?“
obrátil se ke mně Bělouš.

„Mám hlad,“
zařehtala jsem.

„Ty máš POŘÁD hlad!“ řekl Balík trochu jízlivě.
(Cože? Od NĚHO to teda sedí!)

„Kdo je bez viny, ať hodí kamenem!“ zařehotal pohotově Bělouš.

Balík zatřepal rozčileně hřívou. „Kdo hází kameny?“ Pátravě se rozhlédl. „Ti tři kluci jsou ve stáji?“ Znepokojeně natáhl krk přes stěnu boxu a podíval se doleva a doprava a pro všechny případy také nahoru a dolů.

Bělouš zakoulel očima. „Vzdej to, Balíku, starý kamaráde. Ať hledáš, jak hledáš, svůj mozek nikdy nenajdeš!“

„Svůj mozek?“ Balík nechápavě vyvalil oči. „Ale... ale... mně přece nikdo nemůže ukrást mozek!“

„Samozřejmě že ne, kamaráde,“ uklidňoval ho Bělouš. „Nedělej si starosti! Co nemáš, to ti nikdo nemůže ukrást!“

Podívala jsem se vyčítavě přes svoji bílou kštici na Bělouše. Nemám ráda, když se naváží do našeho kamaráda. Připusťme, že to Balíkovi většinou nemyslí tak rychle jako mně nebo Běloušovi, ale on za to přece nemůže. Přesto je malý, obtloustlý Balík ten nejmilejší kamarád, jakého si poník může přát.

„A co se děje s těmi kameny?“ zeptal se stále ještě zneklidněný Balík.

Bělouš se zašklebil a prosebně se na mě podíval.

Natáhla jsem hlavu k Balíkovi. „Bělouš nemyslí, že jsou tady někde kameny. On si myslí...“

„Já myslím,“ přerušil mě Bělouš, „že jsi mnohem víc rozežraný a mlsný než Mrkvička, Tlustochu.“

Balík vypadal nejdřív úplně vykolejeně, ale pak i trochu našťvaně. „Já přece NEJSEM tlustý! A proč mluvíš o házení kamenů, když se jedná o žrádlo?“

„Ihahaaaaa!“ zaržál Bělouš hlasitě a pronikavě. „Vzdávám to. Zapomeň na kameny, Balíku. A NEJSI tlustý! Spokojený?“

Balík nevlídně zařehotal. „Když už mluvíme o žrádle,“ zamručel, „mám už taky docela hlad.“ Podíval se na Bělouše přívětivěji. „Nemohl bys otevřít naše boxy, abychom si mohli dát něco malého k snědku?“

„Kde si chceš tady ulovit něco k snědku?“ zeptala jsem se. „Poslední kytky jsme sežrali předevčírem. A jak znám maminky našich paniček, natáhly okolo těch svých zeleninových záhonů ostnatý drát.“

Bělouš zavrtěl hlavou. „Koho zajímá zeleninová zahrádka? Dozvěděl jsem se, že Růženina maminka čeká dnes odpoledne návštěvu.“

Dychtivě se na nás podíval.

„A?“ odfrkl Balík.

(Musím přiznat, že jsem sama příliš nechápala, co má ta návštěva společného s našimi chutěmi.)

„Nechápete?“ ptal se Bělouš a vrtěl hlavou. „To snad není tak těžké uhodnout? To chce trochu detektivních schopností! Co znamená návštěva – no?“

Nasupeně jsem zařehkala. Za prvé proto, že nechci, aby můj mozek pracoval pomaleji než ten Běloušův. Je to zkrátka nepříjemný pocit nebýt tak bystrá jako on. A ještě naštvanější jsem byla, protože mi s tím svým detektivním pátráním lezl trochu na nervy. Pořád ta jeho krimi vášeň!

Bělouš se totiž jako hříbě předávkoval televizními kriminálními případy. Jeho první majitel měl ve stáji televizor, na který Bělouš ze svého boxu pohodlně viděl. Nejraději se díval na detektivní příběhy. Od té doby viděl v každé hloupé slepici tajného agenta nebo něco podobného. Přinejmenším. Kromě toho je to pěkný vejtaha.

Dobrá, dokáže otevírat ohrady a dvířka našich boxů. No a? Každý umí něco zvláštního. Já například dokážu... spoustu věcí. Možná ještě víc než Bělouš. IHAHA!

Bělouš si vzal do huby několik stébel slámy, přežvýkl a přehoupl je z pravého do levého koutku

(hm, vážně působivé, Bělouši!) a spiklenecky sklonil hlavu.

„Dobrá, prozradím vám, co znamená návštěva. Návštěva znamená koláč! Možná dokonce několik koláčů.

Čerstvé, voňavé koláče! Možná ještě teplé. Co říkáte? Nesbíhají se vám sliny v hubě?

Balík rozčilením párkrát polkl naprázdno.

„Koláááč!“ zařehotal žádostivě. Ovšem pak se mu oči smutně zaleskly.

„Skvělý nápad, Bělouši. Jenže jak se tam dostaneme?

K Růženině mamince? Víš přece, jak se rozčilovala tenkrát odpoledne, když jsme šli náhodou okolo a já se vykadil na zahradní stolek. Přitom jsem jenom nechtěl znečistit trávník, protože jsou všichni vždycky moc rozzlobení, když něco provedeme na trávě před domy. A věřte mi, že to nebylo jednoduché se na ten stolek trefit. Byl jsem vážně hrdý na to, jak jsem to provedl. Ovšem – pffrrr! Ať se člověk snaží, jak se snaží, vždycky je to špatně.“

„To se nediv,“ odfrkl Bělouš, „když ses trefil přímo do misky se šlehačkou. A ty dorty vedle to

také odnesly, hned voněly jinak. Což mi osobně nepřipadalo špatné, to mi věř, Balíku. Každý má však jiné chuťové představy. A obávám se, že lidé mají dorty raději bez té tvojí příchutě.“

Ovšem Balík při té vzpomínce vypadal pořád rozladěně. „Bylo to strašné divadlo. Ještě týden po tom jsem měl na dvířkách boxu přidany zámek navíc, abych se nemohl dostat ven. Jako by hrozilo, že provedu něco špatného. Přitom jsem chtěl všechno udělat správně.“

Bělouš souhlasně kývl. „Ano, ano, život poníka je někdy nespravedlivý.“ Pak zatřepal hřívou. „Ovšem teď zpátky k mému plánu!“

„K tvému plánu?“ zařhtala jsem nervózně. „Ty máš nějaký plán, jak bychom se bez nepříjemností dostali ke koláči?“

„Jasně, Mrkvičko,“ odpověděl Bělouš vesele. „Dobře mě poslouchejte!“

A – no dobře, musím uznat – Bělouš má někdy skutečně dobré nápady. Kromě toho pořád říkám: lepší chvástal ve stáji než dotěrná moucha pod ocasem.

A pokud nerozumíte tomu, jak jsem to myslela, řeknu to ještě jednou a jasněji: mám Bělouše opravdu ráda. A Balíka samozřejmě taky. Oba moji kamarádi jsou ti nejlepší!

Ale já vám tady celou dobu řehtám o tom, co jsme si vykládali, a přitom jsem vám chtěla povyprávět o svých kamarádech. Ačkoli – ty nejdůležitější věci o nás třech už víte. Nebo ne?

Konečně volno!

„Buďte ticho!“ Seděla jsem na dlažbě stáje a pokoušela se hřebelcovat naši kočku Julii. U koček se tomu říká česání.

Julii ale česání vůbec nezajímá. Raději by se někde válela v prachu stáje nebo lovila myši v koutech plných pavučin.

Hbitě jako úhoř mi prokluzovala v rukách a mrštně uhýbala hřeblu. Jako by byla z gumy.

Sek! A už jsem od ní měla na hřbetu ruky škrábanec.

„Jau! Julie!“

Pěkně to zabořilo. Ucukla jsem a pozorovala rudý šrám. Ta malá potvora využila momentu překvapení a šup – vmžiku se vyškrábala na naskládané balíky slámy a zmizela.

„Jak chceš! Zůstaneš špinavá rozcuchaná stá-

jová kočka!“ zavolala jsem na ni popuzeně. „Přitom jsi mohla být ta nejkrásnější kočička z celého Wiesenau!“

Moje princezna Mrkvička, která nás se zájmem pozorovala, zařehtala a znělo to, jako by se smála. Někdy věřím tomu, že poníci mají rozum a mluví svým jazykem. Nechápu ovšem, co by připadalo Mrkvičce směšné na tom, že jsem chtěla načančat naši kočku.

Vstala jsem, oklepala si prach z jezdeckých kalhot a podívala se už snad posté ke dveřím stáje. Kde jen vězí Růžena s Johanou? Jsou svatodušní svátky, máme prázdniny a každé ráno hned po snídani se scházíme ve stáji.

Miluju prázdniny. (Kdo by je také nemiloval?) Celý týden, který se skládá jenom ze sobot a nedělí! Ráno vstát a vědět, že můžeme hned vyjet na ponících (bez otravné školy před tím). Naobědvat se a vědět, že nemusíme odpoledne dělat úkoly. A večer ležet v posteli a vědět, že – ach – že ráno je ZASE sobota nebo neděle. Nádhera! Proč nemůžou být pořád prázdniny?

Právě když jsem se rozhodla, že se půjdu po holkách podívat, vřítla se do stáje Růžena.

„Ahoj, nemohla jsem dřív,“ zašklebila se Růžena. „Máma pozvala tetu na dnes odpoledne na kafe

a já si kvůli tomu musela uklidit pokojíček.“ Vyplázla rošťácky jazyk a zakoulela očima. „A kromě toho...“ ušklíbala se jako nějaký uličník, „... budu muset po té jejich kávičce ještě hlídat Luisu, Petru a Pavla.“

„To jsi to teda schytala,“ řekla jsem soucitně.

Luisse jsou čtyři roky a dvojčatům Petře a Pavlovi teprve dva.

Návštěva tety a sestřenic s bratrancem o prázdninách, to by mělo být zakázané! Je přece jasné, že chceme každý den jezdit na ponících. To nemůžou přijet někdy jindy? (Třeba když sedíme ve škole a nejsme doma?) Kdo by chtěl o prázdninách hlídat malé děti?

Růžena otevřela dveře Běloušova boxu a přitulila se k němu. „Jak se máš, kamaráde?“

Bělouš jí frkl do ucha. Vážně, vypadalo to, jako by jí chtěl něco říct.

„Chtěl by ses projet?“ zeptala se ho Růžena.

Bělouš znovu frknul. Tentokrát hlasitěji.

Růžena se smála. „Taky mám chuť se projet dole u jezera, to mi věř.“ Pak se zase ušklíbala. „Jenže musím pomáhat mamince péct dorty a koláče. A pak si musím hrát s těmi prcky.“

Těmi prcky samozřejmě myslela Luisu, Petru a Pavla. Myslím, že jsou docela roztomilí. (Tedy

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.